

Следъ това, той сложи ржка на устата и изъ заспа-
литѣ гори и долини се понесе грозенъ гласъ — сжщин-
ски вълчи вой:

— А-у-у-!... А-у-у-у!... — проеча нѣколко пжти бай Васко и млъкна.

Не се мина много време, отдалече, отнейде, се оба-
ди сжщо такъвъ гласъ. Ловецътъ отново зави... Чу се
още еднажъ и другиятъ гласъ. Следъ малко бай Васко
пакъ зави. Гласътъ повтори, но този пжтъ като че
ли по-близо. Ловецътъ продължаваше отвреме навреме
да вие. Вълкътъ сжщо виеше и приближаваше.

Мина се тѣй приблизително половинъ часъ. Извед-
нъжъ на края на поляната се мърна вълкътъ. Той при-
стѣпваше бавно и се оглеждаше на вси страни. Приближи
още малко, огледа се наоколо, подуши подозрително,
приседна на заднитѣ си крака и отново зави. Гласътъ му
се отекна далечъ изъ планината...

По едно време той подуши месото въ капана. При-
ближи до него и започна да обикаля отдалечъ. После